

سڄي ڪمائي

هردوار ۾ هڪ غريب موچي رهندو هو هو گنگا جي گهاٽ تي ويهي سڄو ڏينهن ڪم ڪندو هو. رات جو پنهنجي جهوپڙيءَ ۾ وڃي سُمهندو هو. محنت ڪري جوڻا ٺاهي ڪُجهه پئسا ڪمائيندو هو. اهڙيءَ طرح رُڪي سَڪي روتي ڪائيندو هو. هو هميشه ڪم ڪرڻ وقت ڀڄڻ پيو ڳائيندو هو ۽ آئي وئي کي کلي ڪري ڪيڪاريندو هو. پنهنجن گراهڪن سان بيحد پيار نمرتا سان ڳالهائيندو هو. هو تمام خوش هو.

هڪ ڏينهن هڪ ساڌو هن وٽ آيو. ساڌو پنهنجي جهولي مان پٿر ڪڍي کيس ڏنو ۽ چيائينس، ”هيءُ پارس جو پٿر آهي. لوهه کي سون ۾ بدلائيندو آهي. تون پاڻ وٽ رک.“ موچيءَ چيس، ”مهراج معاف ڪجو. مان محنت سان ڪمائيندو آهيان. مونکي ڪنهن جي به مدد جي ضرورت نه آهي. سادي کاڌي ۽ سادي جهوپڙيءَ ۾ مان بلڪل خوش آهيان راضي پرسن آهيان.“ جڏهن ساڌو پٿر وٺڻ لاءِ زور پريس ته موچيءَ مُشڪي چيو، ”ساڌو بابا هيءُ پٿر ته ڪنهن امير ماڻهو کي ڏيو ڇو جو امير ماڻهو ڏن هوندي به غريب آهن. انهن کي هميشه پئسن جي گهرج هوندي آهي. مون مسڪين موچيءَ لاءِ محنت ۾ ئي مزو آهي. ڇا ڪندس هيءُ پارس جو پٿر؟“ ساڌو سمجهي ويو ته موچي لالچي ڪونه آهي موچي پنهنجي ڪم ۾ لڳي ويو ۽ ساڌو اتان هليو ويو.

نصيحت: اسان سڀني کي محنت ڪري ڪمائڻ گهرجي. ان ۾ سڄي برڪت آهي.